

Hiromi Kavakami

TOKYO'DA TUHAF HAVA

Çeviren
Özlem Mete

AY VE PİLLER

Resmi hitap ederken adı Matsumoto Sensei* diye anılırdı ama ben ona Sensei diyordum. Kanjiyle ya da hiraganayla değil, katanayla “Sensei”†.

Lisedeyken Japonca dersimize girerdi. Sınıf öğretmenimiz değildi, dersini de öyle ilgiyle dinlemezdim, o yüzden Sensei bende pek bir izlenim bırakmamıştı. Mezun olduktan sonra da onunla epey uzun bir süre hiç karşılaşmadım.

Birkaç yıl önce istasyonun karşısındaki ucuz bir meyhanede yan yana denk geldiğimizden beri sık sık ahbablık eder olduk. Sensei belini iyice çukurlaştırmış, tezgâhın başında dimdik oturuyordu.

“Nattolu ton balığı. Lotus kökü kinpira. Soğan salamura,” diye tezgâhta oturmuş siparişimi verirken, yanımda dimdik oturan ihtiyar da benimle neredeyse aynı anda, “Soğan salamura. Kinpira lotus kökü. Nattolu ton balığı,” dedi. Zevklerimiz benziyormuş, diye şöyle bir baktım, o da bana baktı. Ben bu yüzü bir yerlerden hatırlıyorum ama, diye kafam karışmış düşünürken, “Tsukiko Omaçi, değil mi?” diye Sensei söze girdi. Şaşırarak başımı sallayınca, “Seni ara sıra burada görüyorum,” diye devam etti. “Hım,” diye ne anlama geldiği belirsiz bir karşılık verdim, ona daha dikkatli bakarak. Özenle geriye taranmış beyaz saçlar, jilet gibi bir gömlek, gri bir yelek. Önündeki tezgâhta, bir sake şişesi, tabakta bir parça balina eti ve içinde

* (Jap.) Öğretmen, akıl hocası, usta, doktor, avukat gibi bilgi sahibi ve yol gösterici pozisyonundaki kişiler için kullanılan bir saygı sözcüğü. Kişiye hitap ederken ya da kişiyi anarken zamir olarak veya isimlere eklenen bir onur ünvanı olarak kullanılır. “Sensee” diye okunur. –çn

† Kanji, hiragana ve katakana, Japoncadaki üç ayrı yazım biçimidir. –çn

azıcık mozuku kalmış bir kâse vardı. Vay be, ihtiyarın meze zevki benimkine nasıl benziyor, diye içimden onu takdir ederken, lisede kürsüde dururkenki görüntüsü hayal meyal gözümde canlandı.

Sensei tahtaya yazı yazarken silgi hep elinde olurdu. Tebeşirle tahtaya, “Baharda... Hava yavaş yavaş...”* gibi bir şeyler yazar, daha beş dakika geçmeden siliverirdi. Öğrencilere dönüp ders anlatırken bile silgiyi elinden bırakmazdı. Silginin kayışı, damarları belirgin sol elinin üstüne yapışmış gibi görünürdü.

“Kadın başına böyle bir meyhaneye geliyorsun, ha,” dedi Sensei, balina etinin son parçasının üstüne sirkeli misoyu aheste aheste döküp, yemek çubuklarıyla eti ağzına götürürken.

“Hım,” diye karşılık verdim, bardağıma bira doldurarak. Lisedeyken öğretmenim olduğunu hatırlıyordum ama adı aklıma gelmiyordu. Nasıl oluyor da onca öğrencisinden birinin adını hatırlıyor, diye yarı hayranlık yarı şaşkınlık duyarak birayı tepeme diktim.

“O zamanlar saçlarını örerdin, değil mi?”

“Hım.”

“Seni buraya gelip giderken gördükçe hatırladım.”

“Hım.”

“Bu yıl otuz sekizini doldurdun herhalde?”

“Daha otuz yedi bitmedi.”

“Pardon, pardon.”

“Önemli değil.”

“Emin olayım diye isim listeleriyle albümlere baktım.”

“Hım.”

“Yüzün hiç değişmemiş.”

“Siz de hiç değişmemişsiniz Sensei.” Adını hatırlamadığımı

* Sei Şonagon'un *Yastıkname* adlı eserinin ilk satırı kastediliyor. Eserin Türkçe çevirisi için bkz. *Yastıkname*, Kitap Çevirmenleri Girişimi Ortak Çevirisi, İstanbul: Metis Yayınları, 2021, s. 31. –çn

belli etmemek için ona Sensei diye hitap etmiştim. O gün bu gündür Sensei, Sensei oldu.

O gece birlikte beş şişe falan sake içtik. Hesabı o ödedi. Bir dahaki sefer aynı yerde karşılaşıp içtiğimizde ise ben ödedim. Üçüncü seferden itibaren hesabı ayrı ayrı isteyip, ödemeyi de ayrı ayrı yaptık. Ondan sonra bu hep böyle devam etti. Ah-baplığımızın kesilmeden sürmesi, ikimizin de bu karakterde olmasından kaynaklanıyordu muhtemelen. Kuşkusuz, sadece meze zevklerimiz değil, insanlara mesafe koyuşumuz da benziyordu. Yaş farkımız otuzdan fazlaydı ama yaşıtım olan arkadaşlarımdan çok daha yakın geliyordu bana.

Onun evine birkaç kez gittim. Meyhaneden çıkınca birlikte ikinci bir meyhaneye gittiğimiz de olurdu, doğrudan evlere dağıldığımız da. Nadiren, üçüncü dördüncü bir meyhaneye uğradığımız olur, sonrası genellikle onun evinde son bir içkiyle biterdi.

Sensei ilk defa, “Benim ev yakın, hadi gel,” dediğinde biraz tedirgin oldum. Karısının öldüğünü duymuştum. Tutup da yalnız yaşayan birinin evine gitmek biraz rahatsız ediciydi ama içmeye bir başladım mı daha da içesim gelir, o yüzden ben de gittim.

Evinin bu kadar dağınık olmasını beklemiyordum. Tek bir toz zerresi bile yoktur herhalde diyordum ama evin karanlık köşeleri iç sıkıcı eşya yığınlarıyla doluydu. Eski bir kanepenin bulunduğu, girişe açılan halıyla kaplı oda mezar gibi sessizdi, ama sonraki sekiz tatamilik* odada kitaplar, yazı kâğıtları, gazeteler etrafa saçılmıştı.

Sensei yer sofrasını açtı, odanın bir ucundaki öteberi arasından bir şişe çıkardı, farklı büyüklükteki çay fincanlarına ağzına kadar sake doldurdu.

“Afiyet olsun,” diyerek beni yalnız bırakıp mutfağa gitti. Tatamili oda bahçeye bakıyordu. Yağmur kepenklerinin sade-

* Yaklaşık 12,4 m². -çn

ce biri açıktı. Cam kapının ardında ağaçların dalları hayal me-
yal seçiliyordu. iek mevsiminde deėildik, o yüzden ne aa-
cı olduklarını bilemedim. Bitkilerden oldum olası anlamam.
Sensei bir tepside, didiklenmiř somon ve pirinç krakeriyle geri
döndüğünde, “Bahedekiler ne ağacı?” diye sordum, “Hep sa-
kura ağacı,” diye cevap verdi.

“Hepsi sakura mı?”

“Hepsi. Karım severdi de.”

“Baharda güzel oluyordu.”

“Bcekleniyor, sonbaharda çok yaprak döküyor, kışın da sırf
daldan ibaret, i karartıcı,” dedi Sensei, pek de şikyetiymiş
gibi görünmeden.

“Ay ıkmış.” Yarım ay göğün yükseklerinde asılıydı. Puslu
bir aydı. Sensei pirinç krakerinden bir avuç aldı, fincanını eğip
sake doldurdu.

“Karım tedbirsiz, tedariksiz bir insandı.”

“Hım.”

“Bir řeyi seviyorsa sever, sevmiyorsa sevmezdi.”

“Hım.”

“Bu krakerler Niigata’dan. Baharatlı, tadı çok güzel.”

Krakerlerin ağız yakan acılığı sakeyle gerçekten iyi gitti.
Bir süre konuşmadan kraker yedim. Bahçedeki bir ağacın st
dalları arasında bir şey çırpınıyordu. Kuřtu herhalde. İncecik
civıltısını da duydum, dallarla yaprakları bir müddet sallayıp
hışkırdattı, sonra yine duruldu.

“Kuř yuvası mı var?” diye sordum ama cevap gelmedi.
Dönüp baktım, Sensei bir gazeteye dalmıştı. Bugünün gaze-
tesi değildi, etrafa saçılmış olanlardan rastgele birini almıştı
muhtemelen. Prdikkat, mayolu bir kadın fotoğrafının oldu-
ėu, yurtdışı haberlerinden bir bölümü okuyordu. Benim orada
bulunduėumu unutmuř gibiydi.

“Sensei,” diye tekrar seslendiysem de cevap gelmedi. Tüm
dikkatini oraya vermiřti.

“Sensei,” dedim bu kez yüksek sesle. Başını kaldırdı.

“Tsukiko, sana bir şey göstereyim mi?” diye sordu aniden. Cevap vermeme fırsat kalmadan gazetesini açık vaziyette yere bıraktı, sürgülü kapıyı açıp yan odaya girdi. Eski bir şifonyerden birkaç şey çıkarıp kucağında onlarla geri geldi. Küçük porselenlerdi bunlar. Yan odayla oturduğumuz oda arasında birkaç defa gidip geldi.

“İşte!” Sensei gözlerini kısıp, porselenleri tataminin üstüne nazikçe dizdi. Bunlar kulplu, kapaklı ve emzikli kaplardı.

“Bak bakalım.”

“Hım.” Bunlar neyse? Bir yerlerde görmüştüm sanki, diye düşünerek uzun uzun baktım. Hepsi kabaca yapılmıştı. Ufak demlikler miydi acaba? Ama onun için fazla küçüklerdi.

“Tren demliği bunlar,” dedi Sensei.

“Tren demliği mi?”

“Seyahat ederken istasyon kumanyalarıyla birlikte bu demliklerden alırdım. Şimdilerde çayı plastik kaplara koyuyorlar ama eskiden bu tren demliklerinde satılırdı.”

Yerde yan yana dizili ondan fazla tren demliği duruyordu. Aralarında kehribar rengi olanlar da vardı, mat olanlar da. Her birinin şekli de birbirinden farklıydı. Emziği büyük olanlar, kulpu genişçe olanlar, gövdesi tombul olanlar.

“Biriktiriyor muydunuz bunları?” diye sordum, başını iki yana salladı.

“Vaktiyle, seyahate çıktığımda istasyon kumanyalarıyla birlikte alırdım.”

Bu, üniversiteye başladığım sene Şinşu’ya gittiğim zamandan. Buradakini de okul yaz tatiline girdiğinde bir iş arkadaşım la Nara’ya giderken almıştım; istasyonda inip arkadaşım için de kumanya aldım, tam tekrar binecekken tren kalktı. Şuradakini balayına giderken Odavara’dan almıştım; seyahatimiz boyunca karım yanında taşıdı, kırılmasın diye gazete kâğıdına sarıp kıyafetlerinin arasına koymuştu, diye açıkladı Sensei, tek sıra hâlinde yan yana dizilmiş tren demliklerini bir bir göstererek. Bense boyuna, hım, hım, diyerek başımı sallıyordum.

“Böyle şeylerin koleksiyonunu yapanlar olduğunu duymuştum.”

“Siz de o yüzden mi biriktirmeye başladınız?”

“Asla! Öyle acayıplikler yapmam ben.”

Bunlar ne zamandır bende duruyordu, dizip bir bakıyorum o kadar, derken gözlerini kıstı.

“Şey, aslında benim, atamama huyum var,” diyerek tekrar yan odaya gitti ve bu kez kucağında bir sürü küçük naylon poşetle geri geldi.

“Bak şunlara,” diyerek poşetlerin bağını çözüp içlerini boşalttı. Yığınla pil çıktı. Her birinin üstünde siyah keçeli kalemle, TIRAŞ, DUVAR SAATİ, RADYO, EL FENERİ falan yazılıydı.

C boy bir kalem pili eline alıp, “Bu pil ise Körfezi tayfununun olduğu yıldan kalma. Tayfun Tokyo’yu beklenenden sert vurmuştu, el fenerimin pili bir yazda bitmişti,” dedi, sonra açıklamaya devam etti, “Bu da ilk aldığım kasetçalarındı; sekiz tane kalem pille çalışıyordu, onlar da çabucak bitiyordu. Beethoven’ın senfonilerini tekrar tekrar dinlerken birkaç gün içinde pillerin hepsi bitivermişti. Sekizini birden saklayamadım ama içlerinden birini olsun saklayayım dedim, gözlerimi kapatıp bir tanesini seçtim.”

Hâlâ açıklıyordu. Bu piller benim için harıl harıl çalıştılar, acıdığımdan atamıyorum. Onca zaman bize ışık yakmış, ses vermiş, motorları çalıştırmış pilleri, biter bitmez atmak kalpsizlik. “Sence de öyle değil mi, Tsukiko?” diye sorarken yüzüne baktı.

Ne cevap vereceğimi bilemeyerek, o akşam kimbilir kaçınıcı kez hımlayıp, irili ufaklı onlarca pilden birine parmağımın ucuyla dokundum. Paslı ve nemliydi. Üstünde CASIO HESAP MAKİNESİ yazıyordu.

“Ay iyice alçalmış,” dedi Sensei başını kaldırıp. Ay pusun içinden sıyrılmış, dupduru parlıyordu.

“Tren demliğinden içtiğiniz çay lezzetliydi herhalde,” diye mırıldandım. “Çay yapayım mı?” diyerek birden kolunu uzattı

Sensei. Az önce sake şişesinin bulunduğu yeri haşır huşur karıştırıp bir çay kutusu çıkardı. Kehribar renkli tren demliğine çay yapraklarını özenmeden koydu, yer sofrasının yanında duran eski termosun kapağını açıp demliğe sıcak su doldurdu.

“Bu termosu bana bir öğrencim verdi. Amerikan malı, çok eski bir model ama dün kaynatıp koyduğum su hâlâ sıcak duruyor, müthiş bir şey.”

Sensei demin sake içtiğimiz fincanlara öylece çay doldurdu, sonra termosu çok kıymetli bir şeymişçesine okşadı. Fincanımda biraz sake kalmış olacak ki çayın tadı bir tuhaftı. İçki birden etkisini gösterince, etrafımdaki her şey gözüme hoş görünmeye başladı.

“Sensei, odaya bir göz atabilir miyim?” der demez, daha cevabını bile duymadan, odanın kıyısına köşesine saçılmış eşyanın arasına daldım. Atılacak kâğıtlar vardı. Eski bir zippo çakmak. Paslı bir el aynası. Kullanılmaktan kırış kırış olmuş üç tane büyük, siyah deri çanta. Üçü de aynı model. Çiçek makası. Kırtasiye kutusu. Plastikten yapılmış, siyah, kutu gibi bir şey. Bunun üstünde bir ölçek ve ibre vardı.

“Bu nedir?” diye sordum, ölçekli siyah kutuyu elime alarak.

“Hangisi bakayım. Ah, o mu? Kontrol cihazı.”

Kontrol cihazı mı, diye tekrar sordum, bunun üzerine Sensei siyah kutuyu nazıkçe elimden alıp oradaki öteberinin arasını hışır hışır karıştırdı. Bir siyah bir de kırmızı kablo bulup kontrol cihazına bağladı. Kabloların ucunda bağlantı uçları vardı.

“Bu şekilde,” diyerek, üzerinde TIRAŞ yazan pilin bir tarafına kırmızı kablonun, diğer tarafına siyah kablonun bağlantı ucunu taktı.

“İşte, Tsukiko, bak.” İki eli de meşgul olduğu için çenesini uzatarak kontrol cihazının ölçeğini işaret etti. İbre hafifçe titreşiyordu. Bağlantı uçlarını pilden ayırınca durdu, tekrar takınca yine titremeye başladı.

“Bunda daha elektrik varmış,” dedi Sensei sakince. “Motor çalıştırmaya gücü yetmez ama azıcık canı var.” Sensei o bir yi-

ğın pili kontrol cihazıyla tek tek ölçtü. Pillerin çoğu, bağlantı uçları takılınca sayacın ibresini titreştirmiyordu ama nadiren ibreyi hareket ettirenler de oluyordu. Ibrenin her hareket edişinde, Sensei hafifçe ohluyordu.

“Az da olsa yaşam belirtisi var,” dedim, belli belirsiz başını salladı.

“Ama yakında hepsi ölecek,” dedi sakın, âdeta uzaklardan gelen bir sesle.

“Ömürlerini çekmecenin içinde tamamlayacaklar.”

“Doğru, öyle olacak galiba.”

Bir süre sessizce ayı seyrettik, fakat sonunda Sensei neşeyle, “Biraz daha sake içelim mi?” deyip fincanıma sake doldurdu.

“Aman, daha çay varmış içinde.”

“Çayla sulandırmış olduk.”

“Sake sulandırılmaz.”

“Sorun değil, Sensei.”

Sorun değil, sorun değil, diyerek sakeyi bir dikişte bitirdim. Sensei ise azar azar yudumluyordu. Ay pırl pırl parlıyordu.

“Sızar söğüdün dallarından

Nehrin ısıltısı gecede

Süzülüp karşıki sisli kırlardan...”

Ansızın, davudi bir sesle, bu dizeleri okudu Sensei.

“Sutraya benziyor, nedir bu?” diye sorduğumda, kızmış görünerek, “Tsukiko, Japonca derslerini doğru dürüst dinlemedin, değil mi?” dedi.

“Böyle bir şey öğrenmedik ki,” diye karşılık verdim, “Seihaku İrako bu,” diye cevap verdi öğretmence bir sesle.

“Seihaku İrako’yu falan da hiç duymadım,” derken şişeyi alıp fincanıma sake doldurdum.

“Kadın olmana rağmen kendi içkini kendin mi dolduruyorsun?” diye azarladı Sensei.

“Sensei amma da eski kafalısınız,” diye cevabı yapıştırdı, “Eski kafalı ve çok ama çok kılıyım,” diye mırıldanarak o da kendi fincanına ağzına kadar sake doldurdu.

“...Süzölüp karşıki sisli kırlardan
Hayal meyal bir flüt sesi
İşler yolcunun yüreğine”

Sensei şiirin devamını okumaya başladı. Gözlerini yummuş, tüm dikkatini kendi sesine vererek okuyordu. Bense boş boş, irili ufaklı pillere bakıyordum. Piller solgun ışığın altında sessizce duruyordu. Ay yeniden pusla örtülüyordu.

CİVCİVLER

Birlikte gidelim, diye Sensei beni sekizli günlerde kurulan pazara davet etti.

“Pazar ayın sekizinde, on sekizinde ve yirmi sekizinde kuruluyor. Bu ayın yirmi sekizi pazar gününe denk geldiği için sana o gün uyuyordur,” diyerek her zamanki siyah çantasından ajandasını çıkardı.

“Yirmi sekizi mi?” diye karşılık verirken bir yandan da yavaşça kendi ajandamın sayfalarını çeviriyordum ama işin aslı hiçbir planım falan yoktu. “Bir bakayım, o gün, evet, uygun,” diye cevap verdim havalara girerek. Sensei kalın dolmakalemiyle ajandasında ayın yirmi sekizinin bulunduğu yere, SEKİZLER PAZARI, TSUKİKO, ÖĞLEYİN MİNAMİ-MAÇİ OTOBÜS DURAĞININ ÖNÜ, diye yazdı. El yazısı çok güzeldi.

“Öğleyin buluşalım,” dedi, ajandasını çantasına geri koyarken. Onunla güpegündüz buluşmak alışılmadık bir durumdu. Bizim normal buluşmalarımız, bu loş ışıklı meyhanede, yemek çubuklarımızla mevsimine göre soğuk ya da sıcak toфу yiyip sake falan yudumlarken yan yana oturmak şeklindeydi. Buluşma dediysem, sözleşmekten bahsetmiyorum, bunlar rastlaşmaktan ibaretti sadece. Haftalarca birbirimizi görmediğimiz de olurdu, her gece karşılaştığımız da.

“Peki bu pazar, ne pazarı?” diye sordum fincanıma sake doldururken.

“Bildığın pazar işte. Günlük kullanılan ıvır zıvır elbette.”

Sensei ile birlikte, günlük kullanılan ıvır zıvır görmeye gitmek de bir tuhaf ama neyse, dedim içimden. Ajandama ben de, öğleyin Minami-maçi otobüs durağının önü, diye yazdım.

Sensei yavaşça içkisini bitirip kendine yeniden içki doldurdu. Doldururken sake şişesini biraz eğiyor, o sırada lıkır lıkır sesler çıkıyordu. Şişeyi eğerken fincana iyice yaklaştırmak yerine, masada duran fincandan epey bir yüksekte tutuyordu. Sake incecik akıp âdeta fincanın içine emiliyordu. Tek bir damlasını bile dışarı dökmedi. Büyük marifetti doğrusu. Bir keresinde ben de onu taklit edip şişeyi yüksekte tutarak denemiş ama çoğunu dışarı dökmüştüm. Nasıl da ziyan olmuştu! O zamandan beri, içkimi doldururken, fincanı sol elimle sıkıca tutup şişeyi fincana neredeyse değecek kadar yaklaştırmak şeklindeki inceliksiz yöntemimden şaşmıyorum.

Hatırlıyorum da, vaktiyle işyerinden bir arkadaşım, Tsukiko içki dolduruşunda letafetten eser yok, demişti. Letafet sözcüğü fi tarihinden kalmaydı ama sırf içkiyi içen kişi kadın diye onda letafet aramak da öyleydi. Şaşkınlık içinde bakakaldım. Fakat bu arkadaşım, artık neyi yanlış anladıysa, bardan çıktıktan sonra beni karanlık bir yere çekip öpmeye kalktı. Hop, yapma, diyerek, bana zorla yaklaştırdığı yüzünü iki elimle durdurup ittim. “Korkmana gerek yok,” diye fısıldadı, ellerimi çekip yüzünü tekrar benimkine yaklaştıırken. Adam her şeyiyle fi tarihinden kalmaydı. Gülmemek için kendimi zor tuttum.

“Hem bugün uğursuz gün,” dedim çok ciddi bir ses tonu ve yüz ifadesiyle.

“Uğursuz mu?”

“Tomobiki günü de o yüzden! Yarın da şakko, üstelik Kanoë-tora yılındayız.”

“Ha?”

Ağzı bir karış açık kalan arkadaşımı karanlıkta öylece bırakıp, çabucak koşarak metronun girişinden aşağı indim. Merdivenden indikten sonra bir süre daha koştum. Peşimden gelmediğinden emin olunca lavaboya gidip tuvaletimi yaptım, sonra güzelce ellerimi yıkadım. Saçları biraz dağılmış aynadaki aksime bakarak kıkır kıkır güldüm.

Sensei içkisini başkasının doldurmasından hoşlanmazdı. İçtiği bira da olsa sake de olsa, özenle kendisi doldururdu. Bir keresinde, ilk birasını bardağına ben doldurdum. Şişeyi bardağına doğru eğmemle birlikte, Sensei hafifçe, hatta belki hafiften biraz fazla, kıpırdandı. Ama hiçbir şey söylemedi. Bardak dolduğunda sessizce eline aldı, ağzının içinde hafiften, şerefe, deyip tepeye dikti. Hepsini içti içmesine ama biraz tıkanı. Eminim telaştan hepsini içmişti. Bir an önce bitirmek istemişti. Bardağını tekrar doldurayım diye şişeyi kaldırdığımda, sırtını dikleştirerek, “Ah, teşekkür ederim. Ama almayayım. Ben kendi içkimi kendim doldurmaktan hoşlanırım da,” dedi. O zamandan beri içkisini ben doldurmuyordum. Ama onun arada bir benimkini doldurduğu olurdu.

Otobüs durağının önünde beklerken Sensei geldi. Ben on beş dakika erken gelmiştim, o ise on dakika. Güneşli, güzel bir pazar günüydü.

“Zelkovalar nasıl da hışırıyor,” dedi Sensei, başını kaldırıp otobüs durağının yanındaki birkaç zelkova ağacına bakarak. Gerçekten de, ağaçların koyu yeşil yaprak fışkırmış dalları eğilip bükülüyor, rüzgâr o kadar sert hissedilmese de, göğe uzanan üst dallar bir o yana bir bu yana sallanıyordu.

Sıcak bir yaz günüydü ama nem seviyesi düşük olduğundan gölgede hava serindi. Tera-maçi'ye kadar otobüsle gidip oradan sonra biraz yürüdük. Sensei panama şapkası takmış, sade renkli bir aloha gömlek giymişti.

“Gömlek çok yakışmış,” dediğimde, “Ah, yok canım,” diye çabucak geçiştirip adımlarını hızlandırdı. İkimiz bir süre hızlı adımlarla hiç konuşmadan yürümüştük ki Sensei birden temposunu düşürüp, “Aç mısın?” diye sordu.

“O değil de biraz nefesim kesildi,” diye cevap verince gülerrek, “Öyle tuhaf laflar edersen olacağı bu,” dedi.

“Tuhaf bir şey söylemedim ki! Gerçekten şıksınız.”